

Entrevista Albert Marín (7/03/2014)

Presentació

Tinc 71 anys. Casat amb la Dora, 3 fills. Jubilat des del 2000. El meu ofici primer és botiguer, dependent de comerç de teles de senyora. Vaig anar al seminari, faig 1r de teologia, vaig marxar i em vaig casar.

Vaig treballar a Hiperradar, a Correus d'interí, aprofitant temps lliure i vaig acabar la carrera de magisteri. Vaig entrar a ensenyament i vaig estar a escola primària, 20 anys. Vaig entrar al CEIP Antoni Tàpies de S. Boi de Llobregat.

He estat a CCOO. Quan estava a Hiperradar vaig ser delegat. I a l'escola també.

Havia estat consiliari de la JOC al grup que estava la meva dona quan estava al seminari. Vaig estar a una comunitat popular al barri de Pomar de Badalona, a la Parròquia de Sant Sebastià, iniciant un grup de RdV de joves i després va haver un problema amb la comunitat i vam marxar. Vam deambular i vam trobar la HOAC comunitat. On estava mossèn Breu. Quan vaig començar, Salvador ens va presentar Jordi Fontbona i Toni Casas i vam començar a trobar l'ACO.

Em va agradar que a diferència d'altres llocs que es parla de temes, es parlava de vida. Fa 30 anys que sóc militant.

He estat consiliari a Viladecans, a Bellvitge, amb gent que ve de parròquia. Sóc adjunt o iniciador. He estat president de l'ACO, a la comissió del butlletí, responsable de grup molt de temps, de zona també. Ara estic de secretari jubilat a la zona. Estic al petit comitè de zona.

Identitat/missió

L'ACO és l'aspecte de vida, no tant de teoria. És la manera de seguir a Jesucrist que tinc. He après a pregar, revisió de vida. D'adolescent he tingut la idea de classe treballadora ficada i l'ACO em comporta aquest aspecte d'inserir-me a la classe treballadora. El compromís m'ha fet evolucionar, no teories, estar a la vida i donar resposta des del punt de vista de la fe. La feina dels consiliaris, Jordi Fontbona, mossèn Breu ha estat molt important. Trobo l'ACO com una comunitat i durant molt de temps no he trepitjat parròquies sinó per anar a fer coses.

El que fa l'ACO és el que m'ha fet a mi i ho fa als altres. És aquesta forma des de la classe obrera de viure la fe i transmetre-la. Actualment s'ha fet molt gran. Al grup passes per moltes situacions, l'ACO té una gran riquesa, acompanyament.

Hauria d'arribar als immigrants, més obertura. També hauria de ficar-se a les parròquies és allà on els pots trobar més a prop. Llatinoamericans sobretot. En un primer moment, la gent que s'acostava a l'ACO era la gent que venia de la immigració. Hi ha el testimoni de la Pilar que és cega. Qui l'acompanya és llatinoamericana. Aquesta dona ha valorat l'ACO, som tots iguals i es tracta de la mateixa manera. Tant els dirigents com la gent plana acull bé.

La tasca és necessària, primer per trobar-te que no vius sol, que no estàs sol en les teves dèries tan santes com la fe i el compromís. És bo trobar-se amb una organització d'església gens clerical, som els laics els que prenem aquesta responsabilitat, és un món d'aprenentatge. Abans del 1992 vaig ser president, és tota una escola d'aprendre a nivell personal, com relacionar-te amb la gent, com parlar. Abans era molt tímid, l'ACO em va desvetllar això. Obrir-te a la dimensió de l'evangeli i el compromís cristià. L'Església de la que parla el Papa m'hi veig molt reflectit. Estem en aquesta onda.

Amb molta mà esquerra hauríem de ser més exigents, venem molt barateta l'ACO. Si compares amb la HOAC, és un altre extrem. Un militant de la HOAC, em deia que tenien que existir els dos moviments: un per la gent entregada i un altre pels que van tirant. No pot ser que hi hagi gent que no es presenti a les responsabilitats i dir que és un grup de l'ACO. Potser ens hem de quedar amb menys gent, o fins aquí hem arribat. Aquí admetem tota la gent, mentre hi hagi un compromís. Això es valora.

La RdV també ens distingeix. Hi ha grups que la RdV està aigualida. Es fa l'esforç per part del moviment per actualitzar-lo. Penso que a través de les zones s'ha d'entrar més en la RdV.

A les parròquies depèn. El rector si és afavoridor de l'ACO. Ens veuen amb una certa por a complicar-se la vida. La cosa de missa setmanal ja els hi va bé. La gent de parròquia que es fica en un grup hi ha una renovació de l'evangeli. Relacionar vida i evangeli els hi fa molt de bé. Perden aquesta por.

Hi ha gent que ens veu massa ficats en l'estructura de l'església, Cristians pel Socialisme, per exemple. Massa en la diòcesi. Molta gent ens desconeix. Vaig estar al consell diocesà i veus que no coneixien l'ACO. Crec que caldria que se'ns conegués més, sobretot a l'Església. Potser ens coneixen més partits i sindicats, que no pas dins l'Església. Potser l'Església ens ha silenciats. Hi ha hagut un divorci dels militants més antics amb l'Església. La jerarquia és una cosa i nosaltres som una altra. Cert recel, ho van trencant els capellans que creuen en els moviments.

Això es fa del tu a tu, del boca a boca. També es pot fer amb publicacions i passar-les. Convidant com aquesta dona que va amb la Pilar cega, convidant a assistir o fer com fan els francesos (*partages de foi*). De cara a la missió de l'evangelització. La visió crítica si és del món obrer i la situació social, es dona allà on estem amb el testimoni. Sempre m'he manifestat creient i crític. Ahir vaig veure el que deia Sobrino, quan van matar Ellacuría.

És un estil de vida. Els meus fills em sembla que han agafat nostre més la part social que l'evangèlica.

Context/escenari

Hauríem de fer xarxa amb entitats que tinguin una relació. Amb la HOAC, ja es treballa. Estic com ACO ficat a l'Hospitalet, intento ficar-me a un grup de Justícia i Pau, Cristianisme i Justícia, i al Fòrum de teologia i alliberament. Allà s'ha volgut fer una xarxa d'entitats de tota mena. Estic bastant relacionat amb la plataforma antifeixista.

No podem anar individualment. Hi ha les qüestions laiques com els sindicats, els partits d'esquerra. La xarxa és aquesta.

Ens hauríem de centrar en els pobres, els més desfavorits. I en el compromís pel canvi. Apostar malgrat tot pels sindicats, tot i que hi hagi. Els militants. Apostar com a moviment pel mateix. La xarxa conservar-la, fer-la.

Comunicació

Ara no arriba res. Quan em fico a la web, ara no hi ha res. La web hauria de tenir la possibilitat de poder entrar i fer comentaris, és massa estàtica.

Espiritualitat molt marca de l'ACO. Ha de sortir a la web. Als exercicis d'estiu, vam treballar les diferents maneres de pregar. Espiritualitat ignasiana, dels del Foucauld, era un moment i fèiem pregària. Venia una persona a explicar-ho.

Convé que surti l'activitat de la zona. Vaig intentar fer uns corresponsals. Costa que funcioni. Potser no va funcionar per no insistir, per desídia meva i d'ells també. Si poses la banya ben posada. Hi havia moltes tecles a posar, fer seguiment.

Tema, el sentit de la mort. La Maria del meu grup farà un taller per Setmana Santa. És una cosa important. El sentit de la vida el dóna la mort.